

Hartekreet voor CSRD

KRIS DOUMA

Kris Douma is voorzitter van de NBA

Het is 7 februari als ik deze column schrijf; iets minder dan drie weken voor het verschijnen van de Omnibus-brief van Ursula von der Leyen. Natuurlijk heb ik wel een vermoeden wat er in die brief zal staan, maar laat ik niet op de feiten vooruit lopen. Eerst maar even een terugblik.

Begin 2007 meldde tv-programma *Zembla* dat pensioenfondsen belegden in producenten van clusterbommen, milieuvervuilende mijnbouwbedrijven en stemden tegen milieuvriendelijke resoluties op Amerikaanse aandeelhoudersvergaderingen. Er ging een schokgolf door de samenleving. Nederlandse pensioenfondsen spelen sindsdien een voortrekkersrol bij de ontwikkeling van verantwoord beleggen, ook internationaal. Een debat dat nu weer 'opspelt' was er toen ook al, namelijk of rekening houden met ESG-factoren wel mag vanuit hun fiduciaire plicht.

Alsof de feiten niet voor zich spreken! In 2010 vond in de Golf van Mexico (ja, Mexico!) de ramp plaats met het Deep Water Horizon-platform van BP. Meer dan drie miljoen vaten olie stroomden in zee, de aandelenkoers daalde meer dan 50 procent en BP betaalde uiteindelijk rond de 70 miljard dollar aan boetes en *settlements*. Ander voorbeeld: als gevolg van het schandaal met sjoemel-software bij Volkswagen daalde de aandelenkoers in een jaar met 30 procent. Het bedrijf PG&E, bekend uit de film *Erin Brockovich*, veroorzaakte door slecht onderhoud enorme *wildfires* in

California, het dorp Paradise ging in vlammen op. Begin 2019 vroeg PG&E faillissement aan. Het meewegen van materiële ESG-issues is juist onderdeel van die fiduciaire plicht. In mijn tijd bij Morningstar sprak ik namens twintig institutionele investeerders (ook uit de VS) met meer dan dertig ondernemingen die slecht scoorden op hun management van ESG-issues, waaronder Credit Suisse. *Case closed* zou je denken!

Al in 2014 werd de Europese *non financial reporting directive* (NFRD) van kracht, die grote *public interest entities* met meer dan vijfhonderd werknemers verplichtte om over *non-financial information* te rapporteren. Een jaar of zes, zeven geleden was ik betrokken bij de Europese evaluatie van die NFRD, met als een van de conclusies het belang van een eenduidige reporting standard. De *Taskforce for Climate-related Financial Disclosure* (TCFD) kwam in een inventarisatie tot vierhonderd bestaande *reporting standards* op het gebied van duurzaamheid. Dat helpt niet. Op verzoek van de *Corporate Reporting Dialogue* publiceerde ik met George Dallas (ICGN) in 2018 een *paper* namens zeven *global investor organisations*, met opnieuw een oproep te komen tot een eenduidige, *comparable reporting* standard. In 2015 kwamen de UN *Sustainable Development Goals* (SDGs) tot stand. UNCTAD berekende dat realisatie 90 miljard dollar zou vergen, waarvan overheden circa 15 miljard beschikbaar hadden, zodat van de private

sector de resterende 75 miljard zou moeten komen. Met Louise Scott van PwC schreef ik de *SDG Investment Case* (UN PRI, 2017), waarin we verhelderden waarom institutionele investeerders deze SDGs in hun investeringsbeleid zouden moeten incorporeren. Gavin Power van Global Compact (VN-code verantwoord ondernemen) en ik (UN PRI) spraken met de verzamelde ministers van financiën op het *Financing for Development Forum* bij de VN in New York (april 2019) over de noodzaak van publiek-private samenwerking. Duidelijk was dat daarvoor betrouwbare ESG/duurzaamheidsinformatie noodzakelijk is. Maar niet alleen wat ESG betekent voor de onderneming, maar ook wat de betekenis is van de onderneming voor de samenleving, oftewel *double materiality*.

De uitdaging om de wereld op een koers naar duurzaamheid te zetten kan geen vertraging gebruiken. De bijdrage van de private sector is onontbeerlijk. De *Corporate Sustainability Reporting Directive* (CSRD) en de *Corporate Sustainability Due Diligence Directive* (CSDDD) zouden hierop een uitstekend antwoord zijn. Hopelijk blijft die doelstelling overeind, want hier heeft de EU een forse troef in handen. Immers, alle landen willen toegang tot de Europese markt. Tegenover het politiek vandalisme van 'over de plas' zou een krachtig signaal van Europa wenselijk zijn. Handel? Ja, graag, maar wel op basis van betrouwbare informatie over duurzaamheid! ←